

излъгала, тя вече се е осакатила, изгубила е краката си. Въ това отношение, краката сж символъ на доброто. Ако хората изгубятъ добротата си, тѣ ще се осакатятъ, ще станатъ инвалиди. Такъвъ е великиятъ законъ на живота. Следователно, когато човѣкъ изгуби или занемари една своя добродетель, едновременно съ нея той изгубва или занемарява онзи удъ, който е въ услуга на тази добродетель. И когато изпадне въ областъта на грѣха, човѣкъ постепенно започва да се атрофира: краката, ржцетѣ му се атрофиратъ, докато съвършено изчезнатъ. Ако хвърлите дърво въ огъня, то първо се запалва, после започва да гори, докато съвършено изчезне, превърне се въ димъ и пепель. Такова нѣщо е грѣхътъ. Огънь е грѣхътъ, но огънь, който изгаря, а не огънь, който пречиства. Грѣхътъ, злото въ свѣта разрушава, а доброто—твори, създава. Доброто е първиятъ плодъ въ живота. Съ това добро, т. е. съ краката ние ходимъ, стжпваме по лицето на земята. Чрезъ и съ него ние възприемаме отъ земята онѣзи енергии, които сж необходими за подържане живота на тѣлото. Кой не е изпитвалъ онази голѣма радость, когато, следъ нѣколко дневно пжтуване по море или океанъ, стжпи на твърдата земя? Голѣма е радостъта и на детето, когато за пръвъ пжтъ стжпва на краката си! И възрастниятъ, и детето се радватъ, че иматъ подъ краката си солидна основа.

И тъй, краката на човѣка изразяватъ доброто. Да стжпишъ на краката си, това значи да стжпишъ на твърдата почва, на истинското вѣрую, на дълбокитѣ разбирания, на вжтрешната самоувѣреностъ. Да стжпишъ на краката си, това значи да си вънъ отъ всѣкакви заблуждения, вънъ отъ всѣкакво невѣрие, вънъ отъ всѣкакво малодушие и зло. Който живѣе въ Божествената Любовь, той стжпва съ